ellust saunaks sõendama. — Sis ütles pühha-päwa homikul Jaan: „tänna lähhän ja lla kirrikule; sest lojus on äästand ja ihhaldab hingamist; ka on ilm jälle selge sest eilsest wihmast, mis odra aiab loma, ja pallawat on pehmitand.“ Agga kui ta kirriko liggidale sai, juhtus ta Kadri seltsi, kes teiste küllakistega ka jalla senna-na läks. „Jkka olli hea, mõtles Jaan nüüd, et armo heidsin lojusse peäle, sest se eest könnin temma kõrwas.“ Siiski nad ei räkind wiit sanna. Sest kerge inninenne kohhe walmis jutto aiama, agga aulik lõõb kartma. Ommeti löppes te otsa, enne kui tahtsid.

Agga ei wahtind kirrikus Jaan Kadrit, egga temma Janit, waid kumbki panni õpetust tähhele lauldes ja kuuldes. — Tõeste! Jummala koiad on mitto innimesse melest ni alwaks sanud, et igga õigiane kõrtsis tassasem on. Ja ommeti ka nemmad tahtwad, et Jummal neid peab hoidma, ja ommeti ei olle neilgi teist abbimeest surma hädas, kui Tedda. Oh, kelago igga wagga ülesgust öölust! — Ei olle tarwis, et ta sammaga nomib, sest temma waggadusse tõdde juhhatab jo, nenda kui temma kawwalusseta ello se künal on, mis keigepimmedamad pattomurgad walgeks teeb; sest kes julgeb seäl patto tehha, kuhho õige innimesse silm ullatab?

Agga kirrikust wäljaminnes pallus Kadri ennast ühhe naabri naese wankri peäle, ja sõitis temmaga ärra. Ja Jaan jäi agga ümberringi waatma — mõtteldes: „kuhho ta ommeti sai? ehk on jo teise pärralt, ja lõõb se-pärrast minno eest ärra!“ Sedda kartes, ja nenda isse enneses räkides, läks ta üksi taggasi, igga muud seltsi kõrwale jättes. Agga omma wannemattele räkis ta omma luggu.

Jubba tuul aias ülle rukki-kõrre ja odra pea langes kummarkülle, ja talw-orras tousis werre-karwa. Jubba rehhe suits kuiwatas nut wilja, ja hone-sõe römustas wäljaliste süddant. Keik linno poiad hakkasid emma surusseks sama, ja wars ja lamba tal emmast lahkuma — Siis juhtus Kadri kord karja korralisseks. Agga Jani hobbone olli sel õsel

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1814, lk. 18